



ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Filipa a soudců Josefa Fialy a Pavla Šámala (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatele **Ing. Lee Loudy, Ph.D.**, sídlem Vodičkova 791/41, Praha 1 – Nové Město, insolvenčního správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a. s., zastoupeného JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, sídlem Hlinky 505/118, Brno, proti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. července 2020 č. j. 29 ICdo 123/2018-87 (KSOS 25 INS 10525/2016, 32 ICm 2341/2017), za účasti **Nejvyššího soudu**, jako účastníka řízení, a 1) obchodní korporace **Správa pohledávek OKD, a. s.**, sídlem Stonavská 2179, Karviná, a 2) **Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra České republiky**, sídlem Vinohradská 2577/178, Praha 3 – Vinohrady, jako vedlejších účastnic řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Stěžovatel se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), domáhá zrušení shora uvedeného soudního rozhodnutí s tvrzením, že jím byla porušena jeho ústavně zaručená základní práva podle čl. 11, 36, 37 a 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě.

2. Z ústavní stížnosti a předložených podkladů se podává, že Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2341/2017-37 zamítl žalobu,

kteřou se stěžovatel jako insolvenční správce dlužnice OKD, a. s. (po změně obchodní firmy Správa pohledávek OKD, a. s., dále jen „dlužnice“) domáhal určení, že „poskytnutí“ peněžitých plnění dne 19. 5. 2016 z bankovních účtů dlužnice na účet druhé vedlejší účastnice (dále jen „zdravotní pojišťovna“) v částkách 56 058 Kč, 18 017 Kč, 13 425 Kč, 15 304 Kč, 45 651 Kč a 48 189 Kč je vůči věřitelům dlužnice neúčinné, a současně požadoval zaplacení výše zmíněných částek (celkem 196 644 Kč) do majetkové podstaty dlužnice (I. až VII. výrok rozsudku). Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (VIII. výrok rozsudku). Krajský soud vycházel z § 111, § 235 a § 239 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“), jakož i z § 4, § 5 odst. 1, § 8 odst. 1, odst. 2 a § 9 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 48/1997 Sb.“), a z § 2 a § 5 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 592/1992 Sb.“), a po provedení dokazování dospěl k závěru, že částky vyplacené zdravotní pojišťovně představují pojistné hrazené jednotlivými zaměstnanci ve výši 4,5 % z vyměřovacího základu, které dlužnice (jako zaměstnavatel) strhla ze mzdy zaměstnanců. Šlo tedy o peněžní prostředky zaměstnanců dlužnice, nikoli o dluh dlužnice vůči zdravotní pojišťovně, kterou proto dlužnice těmito platbami nemohla zvýhodnit na úkor jiných svých věřitelů.

3. Vrchní soud v Olomouci (dále jen „vrchní soud“) rozsudkem ze dne 16. 5. 2018 č. j. 32 ICm 2341/2017, 14 VSOL 151/2018-60 (KSOS 25 INS 10525/2016), změnil rozsudek krajského soudu tak, že žalobě vyhověl a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů tak, že zdravotní pojišťovně uložil zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení před insolvenčním soudem prvního stupně částku 20 007 Kč a na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 4 114 Kč. Zdůraznil, že povinnost zaměstnavatele odvádět pojistné na veřejné zdravotní pojištění jako jeho plátce, a to i v části pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, je uložena přímo zaměstnavateli, nikoli zaměstnanci. Jde tak o pohledávku zdravotní pojišťovny přímo za zaměstnavatelem (dlužnicí), nikoli za zaměstnancem. Předmětná právní jednání (plnění peněžitých povinností podle veřejnoprávního předpisu) učinila dlužnice poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení. Šlo tak o platby učiněné v rozporu s § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, a tedy o neúčinná právní jednání, když v dané věci není dána žádná z výjimek obsažených v § 111 odst. 2 insolvenčního zákona.

4. Proti rozsudku vrchního soudu podala zdravotní pojišťovna dovolání, na základě kterého Nejvyšší soud ústavní stížností napadeným rozsudkem změnil rozsudek vrchního soudu tak, že rozsudek krajského soudu potvrdil a stěžovateli uložil povinnost zaplatit zdravotní pojišťovně na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 300 Kč a na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 14 300 Kč. Ve svém rozhodnutí v podrobnostech odkázal na své rozhodnutí v typově shodném incidenčním sporu téhož stěžovatele s Veřejnou zdravotní pojišťovnou České republiky ze dne 30. 6. 2020 sp. zn. 29 ICdo 97/2018 a dále konstatoval, že povinnost k úhradě pojistného na zdravotní pojištění za jeho zaměstnance dlužnici vznikla k 1. 5. 2016, tedy před 3. 5. 2016, kdy bylo zahájeno insolvenční řízení na majetek dlužnice a kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení. Poukázal na to, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu osobou, po které může příslušná zdravotní pojišťovna vymáhat dlužné pojistné na zdravotní pojištění, je zaměstnavatel zaměstnance a nikoli (přímo) zaměstnanec (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016 sp. zn.

2 Ads 303/2015). Podle judikatury Nejvyššího soudu při výpočtu náhrady mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru (a také dalších nároků na mzdu, plat, náhrady mzdy a platu a jiných plnění, z nichž se podle zvláštních předpisů odvádí daň z příjmů fyzických a právnických osob, pojistné na sociálním zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění) se v době od 1. 1. 1993 vychází (nestanoví-li zákon jinak) z tzv. průměrného hrubého výdělku zaměstnance. Výši takového „mzdového“ nároku stanoví soud ve svém rozhodnutí v této „hrubé“ výši (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2013 sp. zn. 21 Cdo 1775/2013). Vznikly-li zaměstnancům dlužnice za měsíc duben 2016 „mzdové“ nároky a byly-li též zúčtovány, o čemž nebylo mezi účastníky řízení sporu, stalo se takto realizované plnění dlužnice majetkem jejích zaměstnanců, což podle Nejvyššího soudu platí také o částkách představujících pojistné na zdravotní pojištění, jehož plátcí byli tito zaměstnanci [§ 5 věta první před středníkem písm. a) a § 9 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., ve spojení s § 2 odst. 1 a § 5 zákona č. 592/1992 Sb.]. Skutečnost, že v rozsahu těchto částek dlužnice odvedla pojistné (přímo) příslušné zdravotní pojišťovně, jak jí ukládá § 5 odst. 1 věty druhé zákona č. 592/1992, nic nemění na závěru o tom, že šlo (pro účely výkladu § 111 insolvenčního zákona) o plnění z majetku, který náležel zaměstnancům dlužnice. Z uvedených důvodů Nejvyšší soud uzavřel, že dovolání není důvodné co do stěžovatelem prosazovaného výkladu § 111 odst. 2 insolvenčního zákona ani do jím předestíraného pojetí trestněprávních souvislostí jednání dlužnice, je však opodstatněné proto, že k daným peněžitým plněním nebyl použit majetek náležející do majetkové podstaty, nýbrž majetek zaměstnanců dlužníka.

II.

Argumentace stěžovatele

5. Stěžovatel v obsáhlé ústavní stížnosti namítá, že Nejvyšší soud v napadeném rozsudku nerespektoval závěry své dosavadní judikatury, a to pouze na základě argumentace, že je zásadní rozdíl mezi tím, zda byla zaměstnancům zúčtována mzda či nikoliv. Stěžovatel považuje za nesprávný právní názor Nejvyššího soudu, který dovodil existenci jakési speciální kategorie majetku, tj. „majetku zaměstnance“. Tento majetek měl vzniknout již tím, že dlužnice jako zaměstnavatelka zúčtovala a vyplatila svým zaměstnancům mzdu za duben 2016. Stěžovatel je přesvědčen, že zaměstnanci dlužnice nebyli oprávněni domáhat se úhrady předmětných plateb ani toho, aby za ně zaměstnavatel předmětnou část pojištění pojišťovně odvedl, neboť jediným subjektem oprávněným požadovat úhradu plateb byla zdravotní pojišťovna. O uvedeném podle něj svědčí také to, že platby byly učiněny z účtů vedených bankovními institucemi pro dlužnici, nikoliv pro zaměstnance. Je to přitom dlužnice, kdo má za bankou pohledávku odpovídající výši zůstatku na bankovním účtu. Již z tohoto základního principu je neudržitelný závěr prezentovaný Nejvyšším soudem, že by snad v okamžiku výplaty mzdy zaměstnancům mělo dojít k automatické transformaci části finančních prostředků složených na účtu zaměstnavatele na „majetek zaměstnance“. Podle stěžovatele je přitom nerozhodné, zda zaměstnavatel zúčtoval, odvedl či vyplatil mzdy zaměstnancům, když věřitelem pohledávky na úhradu zákonného pojištění je a zůstává zdravotní pojišťovna, nikoliv zaměstnanec. Má za to, že Nejvyšší soud přehlíží, že pojistné na všeobecné zdravotní pojištění je jen další pohledávkou, kterou je nutné (zprostředkovaně) uhradit státu, jedná se o pohledávku pojišťovny za zaměstnavatelem (dlužníkem), a nikoliv o majetek zaměstnance, jehož jediným „majetkem“ je pohledávka na výplatu mzdy.

6. V další části ústavní stížnosti stěžovatel poukazuje na skutečnost, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020 sp. zn. 29 ICdo 97/2018, na který Nejvyšší soud odkázal v nyní posuzované věci, rovněž napadl ústavní stížností, neboť podle jeho mínění také zasahuje do jeho ústavně zaručených práv. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší soud poukázal na závěry z jeho rozsudku ze dne 31. 10. 2019 sp. zn. 29 ICdo 156/2017, který se týká platby pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a podle kterého pohledávky z titulu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti vzniklé před zahájením insolvenčního řízení až do zjištění úpadku musí být uplatněny přihláškou pohledávky. V rozsudku sp. zn. 29 ICdo 97/2018 dospěl k závěru, že byly-li zaměstnancům vyplaceny mzdy, byly finanční prostředky použité na úhradu pojistného majetkem zaměstnanců (i když byly uloženy na účtech dlužníka), proto nemohlo dojít k neúčinnému právnímu jednání ve smyslu § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, neboť dlužník neplnil ze své majetkové podstaty. Podle stěžovatele si rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 ICdo 156/2017 a sp. zn. 29 ICdo 97/2018 vzájemně odporují a věc měla být postoupena velkému senátu. Stěžovatel tvrdí, že věřitelem pohledávky na úhradu pojistného na veřejné zdravotní pojištění byla od počátku zdravotní pojišťovna a toto její postavení se nezměnilo ani tím, že byly dlužníci zaměstnancům vyplaceny mzdy. Taková pohledávka vznikla před zahájením insolvenčního řízení dlužnice a zdravotní pojišťovna měla povinnost si takovou pohledávku, jak judikoval Nejvyšší soud ve věci sp. zn. 29 ICdo 156/2017, přihlásit. Odchýlení se od dosavadní judikatury spatřuje stěžovatel v tom, že Nejvyšší soud ve věci sp. zn. 29 ICdo 97/2018 i v nyní posuzované věci uzavřel, že se peněžní prostředky na účtech dlužnice staly okamžikem zúčtování mezd zaměstnanců majetkem těchto zaměstnanců. Takové odůvodnění považuje stěžovatel za nepřijatelné a v důsledku toho je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

7. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené v ústavní stížnosti. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*).

IV.

Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

8. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), a vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další instanci v systému obecné justice, oprávněnou vlastním rozhodováním (nepřímo) nahrazovat rozhodování obecných soudů. Jeho úkolem je „toliko“ přezkoumat ústavnost soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo. Proto je nutno vycházet z pravidla, že vedení řízení,

zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad podústavního práva a jeho aplikace na jednotlivý případ je v zásadě věcí obecných soudů a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady).

9. Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti je tak povolán korigovat pouze excesy v rozhodování obecných soudů [srov. např. náleze ze dne 30. 6. 2004 sp. zn. IV. ÚS 570/03 (N 91/33 SbNU 377), veřejně dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako další rozhodnutí zde odkazovaná]. O nic takového ale v nyní posuzované věci nejde.

10. Ústavní soud poukazuje na to, že ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020 sp. zn. 29 ICdo 97/2018, na který Nejvyšší soud odkázal v ústavní stížnosti napadeném rozhodnutí, a který se týká typově shodného incidenčního sporu téhož insolvenčního dlužníka s Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky, byla usnesením Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2020 sp. zn. III. ÚS 2381/20 odmítnuta. Na závěry obsažené v uvedeném usnesení Ústavní soud odkazuje a stejně tak odkazuje na závěry usnesení ze dne 24. 11. 2020 sp. zn. IV. ÚS 3134/20, které se také týká typově stejného incidenčního sporu shodného insolvenčního dlužníka s RBP, zdravotní pojišťovnou.

11. I v nyní posuzované věci nemůže Ústavní soud přisvědčit stěžovateli v tom, že by Nejvyšší soud při řešení dané otázky, která je zjevně otázkou podústavního práva, nepřihlížel ke své dosavadní judikatuře a své závěry (a odklon od této judikatury) dostatečným způsobem neodůvodnil. Nejvyšší soud v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že platba pojistného na veřejné zdravotní pojištění není (stejně jako platba pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) právním jednáním nutným ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy ve smyslu § 111 odst. 2 insolvenčního zákona, a v podrobnostech odkázal na své typově shodné rozhodnutí ze dne 30. 6. 2020 sp. zn. 29 ICdo 97/2018, ve kterém zopakoval závěry, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 31. 10. 2019 sp. zn. 29 ICdo 156/2017, v němž se zabýval řešením otázky (ne)účinnosti právního jednání (úhrady závazků z titulu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) podle § 111 odst. 1 insolvenčního zákona. Nejvyšší soud v nyní posuzované věci, stejně jako ve věci sp. zn. 29 ICdo 97/2018, shledal, že závěry učiněné v rozsudku ze dne 31. 10. 2019 sp. zn. 29 ICdo 156/2017 se v obecné poloze prosadí i v případě plnění z titulu pojistného na zdravotní pojištění, je však nutno posoudit, nakolik se zmíněné závěry formulované za skutkového stavu, kdy zaměstnavatel (dlužník) mzdy zaměstnancům nevyplatil (tudíž neprovedl ani srážky z jejich hrubých mezd), mohou použít v dané věci, kdy dlužník svým zaměstnancům podle § 3 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. jejich příjmy zúčtoval. Zde Nejvyšší soud dovodil, že povinnost k úhradě pojistného na zdravotní pojištění za jeho zaměstnance vznikla dlužníku k 1. 5. 2016, tedy v době před zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužníka (3. 5. 2016). Vznikly-li zaměstnancům dlužníka za měsíc duben 2016 mzdové nároky a byly-li též zúčtovány, o čemž nebylo mezi účastníky řízení sporu, stalo se podle Nejvyššího soudu takto realizované plnění dlužníka majetkem jeho zaměstnanců, což platí i o částkách představujících pojistné na zdravotní pojištění, jehož plátcí byli tito zaměstnanci, přičemž skutečnost, že v rozsahu těchto částek dlužník odvedl pojistné (přímo) příslušné zdravotní pojišťovně, nic nemění na závěru, že šlo pro účely výkladu § 111 insolvenčního zákona o plnění z majetku, který náležel zaměstnancům dlužníka.

12. Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nedává jednoznačnou odpověď na otázku, jak došlo k rozšíření majetku zaměstnanců o prostředky odvedené na pojistném. Jak uvedl Ústavní soud již ve shora zmíněném usnesení sp. zn. IV. ÚS 3134/20, tento nedostatek lze zhojit doplněním Nejvyšším soudem provedeného výkladu. Jakékoli peněžité plnění z majetkové podstaty dlužnice od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, musí být podřaditelné pod některou z výjimek podle § 111 odst. 2 insolvenčního zákona. Právním závěrům Nejvyššího soudu nutno rozumět tak, že sporné platby zdravotní pojišťovně představovaly uspokojení pracovněprávních pohledávek zaměstnanců dlužnice, které jsou podle § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona pohledávkami postavenými na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou. Tyto pohledávky zahrnují nárok zaměstnanců na mzdu (jíž nutno rozumět na hrubou mzdu), k jehož uspokojení dochází zákonem předepsaným způsobem, jenž zahrnuje také odvedení části pojistného na veřejné zdravotní pojištění, kterou je povinen hradit zaměstnanec, podle § 5 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění zdravotní pojišťovně. Žalobou odporované právní úkony (právní jednání) byly proto učiněny v souladu s § 111 odst. 2 insolvenčního zákona, a nelze je podle § 111 odst. 3 tohoto zákona považovat za neúčinné vůči věřitelům.

13. Tyto závěry nejsou v rozporu ani s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 29 ICdo 156/2017-109. V něm nešlo o odvedení části pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti srážkou z hrubé mzdy zaměstnanců tehdejšího dlužníka (ta jim za předmětné období nebyla vyplacena), ale výlučně o zaplacení tohoto pojistného (příspěvku) z majetkové podstaty dlužníka. Tato platba tedy nemohla být považována za uspokojení pracovněprávních pohledávek zaměstnanců tehdejšího dlužníka, protože v nyní posuzované věci Nejvyšší soud neměl důvod se od uvedeného rozsudku odchylovat a postoupit věc k rozhodnutí velkému senátu podle § 20 odst. 1 zákona o soudech a soudcích (srov. usnesení ze dne 24. 11. 2020 sp. zn. IV. ÚS 3134/20).

14. Ze shora uvedených skutečností je zřejmé, že Nejvyšší soud se danou věcí podrobně zabýval a v odůvodnění svého rozsudku srozumitelně uvedl, na základě jakých úvah k jednotlivým závěrům dospěl, a v souladu s pravidly logického myšlení odůvodnil, proč argumenty stěžovatele, resp. interpretační variantu, která je na těchto argumentech postavena, akceptovat nelze.

15. Učiněný závěr je v souladu rovněž se zněním § 5 odst. 1 věty druhé zákona č. 592/1992 Sb., podle něhož pojistné je povinen hradit zaměstnanec jakožto poplatník a že zaměstnavatel coby plátce pouze ze mzdy nebo platu zaměstnance, tedy z jeho majetku, nikoli z majetku zaměstnavatele, odvede příslušnou část pojistného. Je přitom nerozhodné, že finanční prostředky stržené ze mzdy či platu zaměstnanců a určené na odvod pojistného se nacházely v okamžiku zahájení insolvenčního řízení na účtu zaměstnavatele.

16. Argumentaci Nejvyššího soudu, jak je rozvedena v napadeném rozhodnutí, považuje Ústavní soud za ústavně konformní a srozumitelnou a jeho úvahy neshledal nikterak nepřiměřenými či extrémními. Jeho právní závěry se opírají o příslušná ustanovení dotčených právních předpisů, nejsou v rozporu (natož extrémním) se skutkovými

zjištěními a jsou dostatečným způsobem odůvodněny. Ústavní soud konstatuje, že rozhodnutí Nejvyššího soudu nelze označit za rozhodnutí svévolné, ale toto rozhodnutí je výrazem nezávislého soudního rozhodování, které nevybočilo z mezí ústavnosti. V činnosti Nejvyššího soudu nedošlo k porušení ústavně zaručených základních práv nebo svobod stěžovatele.

17. S ohledem na shora uvedené důvody Ústavní soud ústavní stížnost stěžovatele podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2020

Jan Filip v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Dvořáková



Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Nejvyšší soud

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 13795 / 2020 Ev. číslo: fbc4fb0e-92c3-4c45-8864-193ee40bf253
Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 856442807
Věc: Usnesení - odmítnuto

Odesílatel:

ID schránky: z2tadw5 Typ datové schránky: OVM
Osoba: Ústavní soud Adresa: Joštova 625/8, 60200 Brno, CZ

Dodáno do DS dne: 28.12.2020 14:08:10 **Odesláno do DS dne:** 28.12.2020 14:08:10

Č.j. příjemce: Č.j. odesílatele: OSV ÚS 37175/20

Sp.zn. příjemce: Sp.zn. odesílatele: 4 ÚS 2584/20

Lhůta končí: K rukám: Ne

Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky: Podpis je platný

Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 4

Sériové číslo certifikátu: 0152a467 Platnost: 21.08.2020 - 10.09.2021

Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK

Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 28.12.2020 14:08:10)

Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 28.12.2020 13:25:08

Datum a čas autom. ověření: 28.12.2020 14:11:22

Počet podaných příloh:1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		4-2584-20.pdf										
Podpis je platný		CRL z 28.12.2020 13:25:08	Iveta Dvořáková / 0152ed41 / 14.09.2020 - 04.10.2021	PostSignum Qualified CA 4	A	A	A	*	A	A	?	?
				Časové razítko připojeno 28.12.2020 09:00:10								

Čas ověření příloh: 28.12.2020 14:11:22 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude

Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí

Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést

Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.